

*Lat temu trochę ponad dwadzieścia
mieliśmy w TV tylko "jedynek",
a ja co wieczór z niecierpliwością
oczekiwałam na wieczorynkę.*

*Szczególnie jedna była mi droga -
bajka o misiu z pluszowym brzuszkiem,
co go autorzy Uszatkiem zwali,
no bo był misiem z klapniętym uszkiem.*

*Prosiłam mamę, siostrę i brata,
żeby mi misia tego kupili,
a że w proszeniu byłam skuteczna,
w niedługim czasie prośbę spełnili.*

*Kiedy go pierwszy raz zobaczyłam,
zadowolona że się spełniło,
spinką od prania ucho przypięłam,
by choć troszeczkę klapnięte było.*

*Z wyglądu misio – koloru błota
czyli po prostu nic szczególnego.
Lecz mimo tego wiecznie trwać miała
ta nasza przyjaźń – moja i jego.*

*Był nieodłącznym miś towarzyszem
zabaw o świcie i snu w noc ciemną.*

Gdziekolwiek byłam zimą czy latem,
Uszatek zawsze podążał ze mną.

„Misia Uszatka” ze mną oglądał,
gdy pan po bajce dzieciom powiedział
swoim głębokim i ciepłym głosem,
by misia cmoknąć w to, na czym siedział.

Dorośli bardzo się oburzyli,
a ja choć małą dziewczynką byłam
I przez to, jak nas wtedy pożegnał,
bajkę o misiu już mniej lubiłam.

Razu jednego gdy szłam z pluszakiem,
pies od sąsiada zaszedł nam drogę
cóż, tak to wszystko się potoczyło,
że biedny misio poświęcił nogę.

A gdy mijały kolejne lata,
piękny tornister na mnie już czekał.
Choć miałam książki, kredki zeszyty,
był dla mnie ważny misiek – kaleka.

Czas temu byłam w moim dawnym domu,
w moim pokoju, gdzie na stoliczku
siedział mój misio z urwaną nogą...
...a ja ... otarłam łzę na policzku...